

Les cobles del futur

En el seu àmbit són una mica com els Beatles i els Rolling Stones, que provocaven passions i posicionaments, o com Serrat i Lluís Llach, o com Manel i els Amics de les Arts. Parlo de la Cobla Principal de la Bisbal i la Cobla Ciutat de Barcelona, ambdues referents sardanístics de primer ordre. Des de la qualitat, totes dues han esquivat la crisi de la sardana eixamplant el seu àmbit d'actuació, i incorporant-hi intèrprets joves amb una trempera que ja voldríem veure reflectida també a les rotllanes de saltaires. Mentre a les sardanes ha imperat durant massa temps una visió estàtica i emmidonada de la tradició, les cobles han evolucionat amb més llibertat, i han après a deixar-se contaminar per múltiples fusions contemporànies, la clau per sobreviure al segle XXI.

Encara que des d'aquestes pàgines tocaria defensar els colors bisbalencs, com que això no és el futbol i com que, a més a més, d'empordanesos també n'hi han entrat, a la cobla del cap-i-casal, podem aprofitar-nos de la bona salut tant de la Principal de la Bisbal i de la Cobla Ciutat de Barcelona, i que per molts anys duri la competència. De la darrera, em quedo sobretot amb la seva ductilitat i predisposició dels seus components a embrancar-se en projectes

Premi Nacional de Cultura

Si alguna cosa no li falta a la Principal de la Bisbal és un bon elenc de guardons, des que Francesc Macià va declarar-la Cobla Oficial de la Generalitat de Catalunya. Ara se l'ha de congratular pel recent Premi Nacional de Cultura, i reconèixer-li «la innovació, la continuïtat i l'excel·lència». Allò que dèiem.

molt dispars i sortir-ne sempre ben parats: tan aviat col·laboren amb en Roger Mas com amb el Niño Josele, com ara semblen una *big band* i tot d'un plegat acompanyen la Carme Canela en un disc de nadal·les. O fan un projecte amb el DJ Raph Dumas. I quan cal el retorn a l'ordre dels curts i els llargs, la cobla Ciutat de Barcelona hi retorna amb la pulcritud de sempre.

Contrastant-hi, la Cobla Principal de la Bisbal semblava predestinada a fer el paper de garant de les essències del terròs, salvaguardar com uns tòtems o uns estaquirots l'herència empordanesa, pla més que centenària, ja que l'any passat van celebrar els seus 125 anys amb l'espectacle *D'un arbre amunt*. Però també ells han endegat un procés de renovació, d'una banda amb la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, un nou concepte de formació on els vents de l'orquestra simfònica són substituïts per la cobla, i de l'altra amb la Cobla del Futur, en què obren les portes a intèrprets gironins de menys de trenta anys. A concerts com el del maig a l'Auditori de Girona, hi actuaren les dues formacions –la jove i la centenària–, i també els solistes del futur foren acompanyats per la Principal. Ni una bona pedrera d'intèrprets ni la noblesa del so orquestral, emperò, poden resoldre el problema de base, que és el graó generacional que s'està produint amb els oients. Com enamorar els joves que ja s'han deixat perdre les sardanes, no escolten l'extraordinari timbre de la cobla, ni tampoc queden seduïts per la fusió amb la clàssica, un altre món que envelleix? Vet aquí el repte de la Principal de la Bisbal per superar cent anys més.